

Ôi Cổ Hương Người Ơi Cổ Nhân

Hồi em mười bốn, mười lăm tuổi...cô bé học trò biết học thôi! Buổi sáng đến trường, trưa khỏi lớp. Cuối năm đệ nhất cấp, em vui...

Hồi em mười sáu, em mười tám, vàng trán em hình như có nhăn. Đệ nhị cấp em lo với lằng...và em "người lớn" sau ba năm...

Hết năm mười hai, vào Đại Học. Cô Tú Tài rồi sẽ Cử Nhân. Em đã lớn hơn, em trở mã, tóc che vàng trán một vàng trắng...

Buồn tay tôi mở trang lưu bút, tôi thấy em từng mỗi tuổi xưa...thấy khói đạn còn thơm phức giấy, nhớ em áo gió nắng ban trưa...

Chỉ lúc ở tù, tôi mất hết...phố phường, nhà thấp với nhà cao, người đi trên phố trai và gái...Lắp lánh bây giờ: những ánh sao!

Chỉ lúc ra tù, tôi mới thấm: cuộc đời thay đổi giống chiêm bao. Buồn tay, lục lại còn Lưu Bút, còn thấy em dù có hụt hao!

Bởi chữ có lem, hình có nhạt...mà mùi khói đạn vẫn thơm tho!

*

Bốn bảy năm trời! Hai Thế Kỷ! Tàn chưa em hỡi nén hương trầm? Năm châu, bốn biển, người trôi giạt, đời lạ lùng nhau khó hỏi thăm!

Nghĩ em cũng vậy, hồi em nhỏ...Lớn mấy, vẫn là cô-bé-thơ! Tôi vượt phăng tờ lưu bút cũ...ngó trắng, em ạ...bóng trăng mờ!

Nghe nói bây giờ em Manvel...Nghe nói bây giờ em Austin...Nghe nói bây giờ em Dallas...Nghe nói bây giờ em Jacksonville...

Ở đâu, em vẫn trong Niềm Nhớ, ôi Cổ Hương người Ơi Cổ Nhân!

Trần Vấn Lệ